

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Sžz/1/2013
Identifikačné číslo spisu:	9013010059
Dátum vydania rozhodnutia:	17.10.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Ida Hanzelová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:9013010059.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Idy Hanzelovej a členov senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a JUDr. Petra Paludu, v právnej veci žalobcu: AT Computer, s.r.o., so sídlom Framborská 253, 010 01 Žilina, IČO: 31 611 559, zast. Advokátskou kanceláriou Havel, Holásek & Partners s.r.o., so sídlom Mlynské Nivy 49, 821 09 Bratislava, IČO: 36 856 584, konajúca Mgr. Petrom Šubom, konateľom na základe plnomocenstva z 12. mája 2013, proti žalovanému: Protimonopolný úrad Slovenskej republiky, so sídlom Drieňová 24, 826 03 Bratislava, v konaní o ochrane pred nezákonným zásahom, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky z a k a z u j e žalovanému, aby pri prešetrovaní a analyzovaní

- zápisnice žalovaného zo dňa 11. apríla 2013, č. IZ-56/2013 spísanej v priebehu inšpekcie vykonanej v priestoroch žalobcu v Bratislave použil časti zápisnice v bode I. body 3-14, 16-19 a
- zápisnice žalovaného zo dňa 11. apríla 2013, č. IZ-55/2013 spísanej z priebehu inšpekcie vykonanej v priestoroch žalobcu v Žiline použil časť A otázky č. 4-11, ako aj časť zápisnice týkajúcej sa zamestnanca K. N..

Vo zvyšnej časti žalobu z a m i e t a .

Žalobcovi priznáva náhradu trov konania v sume 618,40 Eur, ktorú je žalovaný povinný zaplatiť do 30 dní od doručenia rozsudku k rukám právneho zástupcu.

Odôvodnenie

Podaním na súd dňa 14. mája 2013 sa žalobca domáhal vyslovenia, že žalovaný inšpekciami v Bratislave a v Žiline nezákonným spôsobom zasiahol do práv a právom chránených záujmov žalobcu. Žiadal, aby súd uložil žalovanému povinnosť ukončiť porušovanie práv a právom chránených záujmov žalobcu a to tak, že vylúči z ďalšieho prešetrovania, ako aj prípadného správneho konania všetky dokumenty, podklady a informácie získané počas inšpekcie v Bratislave a v Žiline a zároveň vylúči z ďalšieho prešetrovania a prípadného správneho konania žalobcu. Súčasne uplatnil náhradu trov konania.

Žalobca uviedol, že dňa 11. apríla 2013 žalovaný vykonal inšpekcie v obchodných priestoroch žalobcu

nachádzajúcich sa v Žiline a Bratislave. Účelom inšpekcií, vykonaných mimo správneho konania, bolo získanie podkladov a informácií, ktoré sa mali týkať údajných dohôd alebo zosúladených postupov obmedzujúcich súťaž medzi podnikateľmi, ktorých účastníkom mal byť aj žalobca. Z priebehu oboch inšpekcií boli vyhotovené zápisnice, podľa ktorých bol žalobca (zodpovedné osoby) na začiatku inšpekcií oboznámený s predmetom inšpekcie a stručne s právomocami žalovaného. Následne žalovaný žiadal od žalobcu podanie vysvetlení, vyznačenie obchodného tajomstva a dôverných informácií. Po ukončení inšpekcií boli zápisnice podpísané žalovaným a zodpovednými zamestnancami žalobcu, keď zápisnica zo Žiliny bola podpísaná X.. X. Z. (finančná riaditeľka) a zápisnica z Bratislavy bola podpísaná K. T. (obchodný riaditeľ I.).

Žalobca poukázal na to, že z praxe slovenských súdov je zrejmé, že napriek tomu, že vykonanie inšpekcie žalovaným sa nepovažuje za klasické správne konanie, spravuje sa základnými pravidlami správneho konania, keďže ide o špecifický administratívny postup voči podnikateľovi (žalobcovi) (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 5. apríla 2011, sp. zn. 3Sžz/1/2011.) Žalobca má za to, že zápisnica z inšpekcie zo Žiliny neobsahuje všetky skutočnosti, ku ktorým došlo v priebehu danej inšpekcie. Napriek tomu, že zápisnica zo Žiliny je podpísaná zodpovednou osobou žalobcu (X.. X. Z.), v zápisnici nie sú uvedené zásadné skutočnosti, čo podľa žalobcu predstavuje hrubé porušenie jeho práv a právom chránených záujmov činnosťou žalovaného. Hlavným dôvodom podpísania takto neúplnej zápisnice z inšpekcie zo Žiliny bol neprimeraný stres vyvolaný žalovaným, neprípustný nátlak žalovaného na podpísanie zápisnice o výpovediach jednotlivých zamestnancov žalobcu bez možnosti predchádzajúceho sa oboznámenia s jej obsahom, ako aj neprítomnosť externého advokáta. Žalobca z dôvodu nezákonného postupu žalovaného v Žiline nemal možnosť hneď od začiatku kontaktovať svojich právnych zástupcov. Prítomnosť právneho zástupcu (advokáta) pri výkone inšpekcie žalovaným je pritom považovaná za jedno zo základných práv vyšetrovaného subjektu.

Za porušenie svojich práv a právom chránených záujmov žalobca rovnako považuje charakter kladených otázok žalovaným za účelom podania vysvetlení, ku ktorým došlo počas inšpekcie v Žiline i v Bratislave. Prostredníctvom inštitútu vysvetlení boli od podnikateľa vynucované informácie o konaní podnikateľa, resp. informácie smerujúce k objasneniu jeho konania v kontexte porušenia súťažných pravidiel. Ku kladeniu otázok došlo tak, že žalobca (jeho zamestnanci) bol nútený odpovedať spôsobom vedúcim k „seba - obviňovaniu“ (inšpekcia v Žiline a inšpekcia v Bratislave), došlo k obmedzeniu práva na právnu pomoc (inšpekcia v Žiline), k zamedzeniu práva byť prítomný pri všetkých vyšetrovacích úkonoch, t.j. práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného života (inšpekcia v Žiline) a k obmedzeniu práva na obhajobu (inšpekcia v Žiline). Podľa názoru žalobcu, inštitút vysvetlení nemôže nahrádzať výsluch svedka ako dôkaz preukazujúci prípadné porušenie zákona o ochrane hospodárskej súťaže. Podľa žalobcu úrad otázkami, ktoré mu boli položené v priebehu inšpekcií v Žiline a v Bratislave prekročil svoje právomoci ustanovené zákonom o ochrane hospodárskej súťaže, vykonal inšpekcie v rozpore so základnými zásadami správneho konania, nepoučil ho o možnosti odopretia výpovede a tým porušil práva a právom chránené záujmy žalobcu.

Počas inšpekcie v Žiline žalovaný kontroloval (prehľadával) pracovný počítač zamestnanca žalobcu (p. N.) v čase, keď mu iní zamestnanci žalovaného kladli otázky v druhej miestnosti. Žalobca má za to, že každý podnikateľ, resp. jeho zamestnanci musia mať zabezpečené právo byť prítomní pri prezeraní kópií dokumentov, a emailov, aby sa mohli brániť pred neoprávneným zásahom do súkromia, ako aj v prípade narušenia ochrany komunikácie s advokátom. Napriek tomu, že z praxe žalovaného vyplýva, že všetky dokumenty, telefóny či počítače nachádzajúce sa v priestoroch podnikateľa sú obchodným majetkom a inšpektori sú oprávnení na ich prezeranie a kopírovanie, uvedené sa nevzťahuje na súkromnú korešpondenciu (vrátane komunikácie s advokátom). Žalovaný je v takom prípade oprávnený maximálne „letným náhľadom“ preveriť, že naozaj ide o súkromnú komunikáciu, či komunikáciu s advokátom. Je nepochybné, že žalovaný musí vytvoriť podmienky, aby mala každá osoba možnosť kontrolovať, či sú tieto práva rešpektované počas celého priebehu inšpekcie.

Berúc do úvahy vyššie uvedené má žalobca za to, že postup žalovaného pri inšpekcii v Žiline bol nezákonný, keďže ani dotknutý zamestnanec, ním poverená osoba, resp. právny zástupca žalobcu (de

facto) nemali možnosť byť prítomní pri prezeraní počítačových dát zamestnanca, a teda vôbec nie je zrejmé, či v priebehu tejto doby žalovaný nenahliadal do súkromnej korešpondencie (dokumentov) alebo chránenej komunikácie s advokátom.

Tieto pochybenia žalovaného jednotlivito ako aj súhrnne zaťažujú inšpekciu vadami majúcimi za následok jej nezákonnosť a všetky dôkazy získané takýmto spôsobom považuje žalobca za nezákonne získané. Niektoré pochybenia sú pritom „nezhojiteľné“ (nemožnosť overiť, či žalovaný nenahliadal do komunikácie chránenej „legal privilege“), a je preto na mieste, aby žalovaný ukončil prešetrovanie žalobcu a nezačínal voči nemu správne konanie, keďže takéto prípadné konanie bude nepochybne zaťažené uvedenými vadami.

II.

Žalovaný žiadal žalobu zamietnuť. V písomnom vyjadrení k žalobe uviedol, že žaloba žalobcu bola podaná na Najvyšší súd Slovenskej republiky dňa 14. mája 2013 (v súdnom spise nebola pripojená obálka, ktorá by preukazovala podanie žaloby na poštovú prepravu v skorší deň). Inšpekcie, voči ktorým žaloba smeruje však boli úradom vykonané dňa 11. apríla 2013. Podľa § 250v ods. 3 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky súdny poriadok“) musí byť žaloba proti nezákonnému zásahu podaná do 30 dní odo dňa, keď sa osoba dotknutá zásahom o ňom dozvedela, najneskôr však do jedného roka odo dňa, keď k nemu došlo. Žaloba mala byť teda podaná najneskôr 13. mája 2013.

K charakteru kladených otázok žalovaný uviedol, Úrad pri podávaní vysvetlení zástupcami podnikateľa postupoval v zmysle zákona o ochrane hospodárskej súťaže. Konštrukcia, ktorú žalobca vytvára vo svojej žalobe pokiaľ ide o rozlišovanie medzi podaním vysvetlení a žiadosťami o informácie vo vzťahu k „limitom“ právomoci vyžadovať informácie od podnikateľa je umelo vytvorená a nemá oporu v zákone. Zákon, ani judikatúra nestanovuje povinnosť poskytnúť pri podaní informácií podnikateľovi lehotu na zhodnotenie, v akom rozsahu chce podnikateľ informácie úradu poskytnúť. Hranice právomoci úradu vyžadovať od podnikateľa informácie sú stanovené zásadou neinkriminácie vlastnej osoby. Pokiaľ ide o inšpekciu vykonávanú v Žiline, počas tejto inšpekcie podala vysvetlenie X.. Z., ako zástupkyňa podnikateľa, ktorá je oprávnená zastupovať žalobcu. Tá zároveň poverila vymedzených zamestnancov podnikateľa na spoluprácu s pracovníkmi úradu počas celého priebehu inšpekcie v plnom rozsahu. Zamestnanci podnikateľa boli poučení o tom, že vzhľadom na toto poverenie sa akékoľvek ich konanie v priebehu inšpekcie bude považovať za konanie žalobcu. Tieto skutočnosti sú uvedené v zápisnici. Obdobne počas vykonávania inšpekcie v Bratislave na otázky odpovedal obchodný riaditeľ spoločnosti K. T. ako zástupca podnikateľa, čo je rovnako uvedené v zápisnici. Je teda evidentné, že tieto osoby nemohli vypovedať ako svedkovia v zmysle správneho poriadku, nakoľko ide o osoby, ktoré konali ako zástupcovia podnikateľa. Štatutárne orgány a ďalší zamestnanci podnikateľa, ako to vyplýva zo znenia zákona o ochrane hospodárskej súťaže, boli poučení počas vykonávania inšpekcie, že vystupujú v mene podnikateľa. Otázky sú im kladené práve preto, že ide o zamestnancov konkrétneho podnikateľa, v ktorého obchodných priestoroch sa vykonáva inšpekcia a nejde teda o výsluch „konkrétnej fyzickej osoby“, ako je tomu pri výsluchu svedka.

Pokiaľ ide o údajne „sebaobviňujúci“ charakter otázok kladených zamestnancami úradu, žalovaný zdôraznil, že aj v zmysle ustálenej judikatúry Súdneho dvora Európskej únie, uznanie existencie absolútneho práva mlčať by išlo nad rámec toho, čo je nevyhnutné za účelom zabezpečenia práva na obhajobu podnikov a zakladalo by tak neoprávnenú prekážku pri výkone právomocí súťažných orgánov. Jednoduchá skutočnosť byť povinný odpovedať na čisto faktické otázky a vyhovieť požiadavke poskytnúť dôkazy, ktoré existujú, nemôže založiť porušenie práv na obhajobu alebo oslabiť právo na spravodlivý proces. Podnikatelia majú pri vykonávaní inšpekcií podľa § 40 zákona o ochrane hospodárskej súťaže, obdobne ako v prípade vykonávania inšpekcií Európskou komisiou podľa Nariadenia 1/2003 povinnosť spolupracovať s úradom. Otázky, ktorých položenie úradom žalobca namieta, smerovali k faktickým skutočnostiam súvisiacim so zavedením manipulačného poplatku (spôsob určenia výšky manipulačného poplatku, dôvody viažuce sa na zavedenie manipulačného poplatku, proces rozhodovania o zavedení poplatku...), resp. faktické otázky smerujúce k tomu, či sa

podnikateľ pozná svojich konkurentov. Žiadna z položených otázok pritom nevybočuje z medzí „faktických otázok“ nevyhnutných pre vykonávanie prešetrovania úradom v zmysle vyššie uvedenej judikatúry a nemá taký charakter, ktorý by bol spôsobilý viesť k priznaniu sa k protisúťažnému konaniu.

Tvrdenia žalobcu, že úrad zástupkyňi podnikateľa bránil v skontaktovaní sa s právnym zástupcom podnikateľa sú nepravdivé. Ak zástupca podnikateľa má záujem zabezpečiť prítomnosť právneho zástupcu pri vykonávaní inšpekcie, úrad mu umožní sa s právnym zástupcom skontaktovať a to od začiatku inšpekcie. Účasť advokáta na vykonaní inšpekcie nie je podmienkou toho, aby táto inšpekcia mohla prebehnúť a nie je ani podmienkou jej zákonnosti. Uvedené tiež potvrdzuje dokument Európskej Komisie, Generálneho riaditeľstva pre hospodársku súťaž, tzv. „Explanatory note“ (Vysvetlenia Komisie), ktorý uvádza: cit.: ...prítomnosť právnikov nie je právnou podmienkou zákonnosti inšpekcie.“ Zástupkyňa podnikateľa X.. Z. neprejavila záujem o prítomnosť právneho zástupcu pri vykonaní inšpekcie, čo vyplýva i zo zápisnice.

Pokiaľ žalobca namieta, že zástupkyňi podnikateľa nebol umožnený kontakt s konateľom spoločnosti, žalovaný uviedol, že umožnenie takéhoto kontaktu nesúvisí so zabezpečením prítomnosti právneho zástupcu. Okrem toho, aj zo zápisnice je zrejmé, že zástupkyňa podnikateľa X.. Z. mohla ďalšie osoby v rámci organizačnej štruktúry svojho zamestnávateľa kontaktovať najneskôr v čase, keď boli zabezpečované obmedzenia prihlásenia do užívateľských kont a pod. vymedzených zamestnancov (str. 6 a 7 zápisnice z priebehu inšpekcie v Žiline). V zápisnici o vykonaní inšpekcie sú pritom (na rozdiel od toho, čo tvrdí žalobca) zaznamenané všetky podstatné skutočnosti tak ako sa počas inšpekcie udiali, čo bolo podnikateľom aj potvrdené. Z jej znenia pritom nevyplýva, že by podnikateľ žiadal o skontaktovanie sa s právnym zástupcom a takýto kontakt mu nebol umožnený.

Pri písaní zápisnice postupuje úrad v úzkej súčinnosti so zamestnancami podnikateľa. Zamestnanci podnikateľa majú možnosť uviesť do zápisnice všetky námietky k postupu úradu alebo k tomu, ako sú skutočnosti zaznamenávané v zápisnici. Rovnako i odpovede zamestnancov podnikateľa na otázky úradu sú do zápisnice zaznamenávané presne podľa toho, ako tieto odpovede do zápisnice diktujú. V prípade, že si zamestnanci podnikateľa želajú odpoveď spresniť, je bežnou praxou úradu im vyhovieť, prípadne je tiež bežné uviesť zo strany zamestnancov podnikateľa námietky v prípade, ak nesúhlasia s obsahom odpovede tak, ako bola zaznamenaná v zápisnici. Tak tomu bolo aj v priebehu vykonávania inšpekcie v Žiline, kde X.. Z. zápisnicu v priebehu inšpekcie žiadala doplniť. Uvedené je zrejmé tiež zo zápisnice (napr. doplnenie odpovede na otázku č. 5). Okrem toho, aj zo zápisnice z inšpekcie v Bratislave, je zrejmé že keď mal zástupca podnikateľa námietky k formulácii svojej odpovede v zápisnici, pričom táto námietka bola v zápisnici zaznamenaná. Prax úradu pri spisovaní zápisnice pri vykonávaní inšpekcie tiež nikdy nebola napadnutá žiadnym súdnym rozhodnutím ani žiadny prešetrovaný subjekt nenapadol, že by úrad odmietol do zápisnice uviesť ním požadované námietky.

Aj v prípade inšpekcie v Žiline boli po skončení inšpekcie zamestnanci podnikateľa vyzvaní, aby si zápisnicu prečítali, a svoje námietky uviedli v zápisnici. V tomto prípade však zamestnanci podnikateľa svojím podpisom potvrdili, že s obsahom zápisnice súhlasia a to bez výhrad. Námietky žalobcu v tomto smere preto nie je možné akceptovať.

Žalovaný zdôraznil, že počítače prehliadané pri inšpekcii v Žiline sú súčasťou obchodného majetku podnikateľa a teda sú vo vlastníctve podnikateľského subjektu, u ktorého sa vykonávala inšpekcia. Používanie počítača na súkromné účely nie je prekážkou jeho prehliadania pri vykonávaní inšpekcie. Súkromné e-maily, prípadne ďalšie súkromné dokumenty však prehliadané nie sú a z prehliadania sú vylúčené. Pri prehliadaní počítačov úrad postupuje na základe kľúčových slov, ktoré súvisia s predmetom vykonávanej inšpekcie, a ktoré sú súčasťou zápisnice o vykonanej inšpekcii. Úrad v rámci svojich postupov a konaní tiež rešpektuje ochranu komunikácie advokáta a klienta. Dokumenty, obsahujúce takúto dokumentáciu nemôžu byť vzaté do úvahy ako dôkaz. Rovnako to platí i pre dokumenty, ktoré nesúvisia s predmetom vykonávanej inšpekcie tak ako bol tento predmet vymedzený v poverení na vykonanie inšpekcie.

Dokumenty, ktoré boli získané v priebehu inšpekcie prehliadaním počítačov, tvoria prílohu zápisnice. Je

pritom zrejme, že žiadny z týchto dokumentov sa netýkal komunikácie medzi advokátom a jeho klientom a nespadal teda pod legal professional privilege. Všetky získané dokumenty zároveň spadajú do predmetu vykonávanej inšpekcie tak, ako bol vymedzený v poverení na vykonávanie inšpekcie. Vytlačené dokumenty si mala zástupkyňa podnikateľa možnosť prehliadnuť. Akékoľvek svoje námietky k získaným dokumentom mohla pritom uviesť v zápisnici, čo však, ako je zrejme z jej znenia, neurobila, proti zápisnici nenamietala a potvrdila, že s jej obsahom súhlasí bez výhrad.

Úrad odmietol tvrdenie o vyvíjaní akéhokoľvek nátlaku na zástupcov podnikateľa pri podpisovaní zápisnice. Žalobca nepredložil žiadny dôkaz, že by k niečomu takému došlo a teda v tomto ohľade neúniesol dôkazné bremeno.

Pri vykonávaní inšpekcie sa nevyžaduje prítomnosť zamestnanca, ktorého počítač je prehliadaný. V opačnom prípade by každá inšpekcia a vyšetrovanie úradu boli zmarené a vopred odsúdené na neúspešnosť. Prítomnosť konkrétneho zamestnanca podnikateľa, ktorý s počítačom pracuje, pri jeho prehliadaní nie je nevyhnutná, nakoľko ide o počítač patriaci do obchodného majetku podnikateľa a inšpekcia rovnako súvisí s činnosťou a konaním podnikateľa a nie konkrétneho zamestnanca. Samozrejme, počítače používané zamestnancami podnikateľa nie sú prehliadané bez vedomosti podnikateľa. I zo zápisníc z priebehu inšpekcie vyplýva, že podnikateľ bol na vymedzený čas trvania inšpekcie požiadaný o nastavenie obmedzenia prihlásenia tak, aby sa do konta jednotlivých zamestnancov podnikateľa, ktorých počítače majú byť prehliadané mohli prihlásiť iba z počítačov týchto zamestnancov, o nastavenie obmedzenia prístupu k e-mailovej schránke a k zdieľaným priečinkom týchto zamestnancov.

Z argumentov žalobcu nevyplýva, akým spôsobom mali byť jeho práva ohrozené alebo porušené. Žiadne z dôkazov získané prehliadaním počítačov sa netýkali legal professional privilege ani nemali súkromnú povahu.

Žalovaný uviedol, že pokiaľ sa žalobca odvoláva na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 5. apríla 2011 vo veci Ševt, sp. zn. 3Sžz/1/2011, pri vykonávaní napadnutých inšpekcií boli dodržané všetky požiadavky, ktoré pre vykonanie inšpekcie svojím rozsudkom Najvyšší súd Slovenskej republiky stanovil (náležitosti poverenia, pečiatka, evidenčné číslo a pod.). Iné pochybenia Najvyšší súd Slovenskej republiky úradu pri vykonávaní tejto inšpekcie nevytkol. Inšpekcie, voči ktorým smeruje táto žaloba prebehli pritom v súlade s doterajšou praxou úradu, ktorá doteraz nebola spochybnená.

Podľa žalovaného bol postup úradu pri vykonávaní inšpekcie vzhľadom na vyššie uvedené plne v súlade so zákonom. Prípadné vyhlásenie jedného čiastkového úkonu za nezákonný nie je dôvodom pre vyhlásenie nezákonnosti celej inšpekcie.

III.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd vecne príslušný na konanie a rozhodovanie o žalobe na ochranu pred nezákonným zásahom podľa § 246 ods. 2 písm. b/ OSP, tvrdý nezákonný zásah prejednal na pojednávaní dňa 25. júna 2013 a 24. septembra 2013, na ktorom vypočul aj účastníkmi navrhnutých svedkov, oboznámil sa s obsahom administratívneho spisu žalovaného a predloženými písomnými vyjadreniami účastníkov a následne verejne vyhlásil rozsudok, ktorý senát prijal jednomyseľne.

V priebehu konania žalobca upravil petit žaloby tak, že vzal späť bod žaloby, ktorým žiadal určiť, že žalovaný inšpekciami v Bratislave a v Žiline nezákonným spôsobom zasiahol do práv a právom chránených záujmov žalobcu. Žiadal, aby súd:

I. zakázal žalovanému pokračovať v porušovaní práva žalobcu, t.j. vo vykonávaní úkonov spočívajúcich v ďalšom prešetrovaní a analyzovaní zápisnice žalovaného, vrátane jej všetkých príloh, zo dňa 11. apríla 2013, č. IZ-56/2013 spísanej z priebehu inšpekcie vykonanej v priestoroch žalobcu v Bratislave a zápisnice žalovaného, vrátane jej všetkých príloh, zo dňa 11. apríla 2013, č. IZ-55/2013 spísanej z priebehu inšpekcie vykonanej v priestoroch žalobcu v Žiline a zároveň aby p r i k á z a l

vyľúčiť žalobcu z ďalšieho prešetrovania a správneho konania vedeného žalovaným pod č. 0010/OKT/2013.

II. žiadal, aby súd súčasne p r i k á z a l žalovanému obnoviť stav pred zásahom tak, že žalovaný je povinný skartovať zápisnicu žalovaného, vrátane jej všetkých príloh, zo dňa 11. apríla 2013, č. IZ-56/2013 spísanú z priebehu inšpekcie vykonanej v priestoroch žalobcu v Bratislave a zápisnicu žalovaného, vrátane jej všetkých príloh, zo dňa 11. apríla 2013, č. IZ-55/2013 spísanú z priebehu inšpekcie vykonanej v priestoroch žalobcu v Žiline.

Najvyšší súd Slovenskej republiky zmenu petitu žaloby pripustil.

Podľa § 22 ods. 1 písm. a/ zákona č. 136/2001 Z. z. o ochrane hospodárskej súťaže (ďalej len „zákona“) je v právomoci Úradu vykonávať prešetrovanie na relevantnom trhu. Podľa § 22 ods. 1 písm. d/ zákona úrad postupuje a rozhoduje vo všetkých veciach ochrany súťaže vyplývajúcich z ustanovení tohto zákona alebo z osobitných predpisov.

Podľa § 22 ods. 2 v súvislosti s plnením úloh podľa tohto zákona a podľa osobitného predpisu majú zamestnanci úradu, ako aj tí, ktorí boli poverení plnením úloh patriacich do pôsobnosti úradu (ďalej len „zamestnanci úradu“), právo vyžadovať od podnikateľov, ako aj od vedúcich zamestnancov podnikateľa, štatutárnych orgánov podnikateľa alebo od členov štatutárnych orgánov podnikateľa, od kontrolných orgánov podnikateľa alebo od členov kontrolných orgánov podnikateľa, alebo od iných zamestnancov podnikateľa (ďalej len „zamestnanci podnikateľa“) informácie a podklady, ktoré sú nevyhnutné na činnosť úradu, najmä účtovné a obchodné podklady alebo právne dokumenty bez ohľadu na nosič, na ktorom sú zaznamenané, a vyhotovovať z nich kópie a výpisy alebo vyžadovať ich úradne overené preklady do slovenského jazyka. Majú právo vyžadovať aj ústne alebo písomné vysvetlenie a vyhotovovať si zvukový záznam z ústne podaného vysvetlenia. Na zabezpečenie získania týchto podkladov majú zamestnanci úradu právo:

a) zapečatiť tieto podklady a dokumenty alebo zapečatiť objekty a priestory, v ktorých sa vykonáva inšpekcia podľa odseku 3 na určitý čas a v rozsahu nevyhnutnom na vykonanie prešetrovania úradom, b) odňať tieto podklady a dokumenty na nevyhnutný čas s cieľom vyhotoviť kópie alebo získať prístup k informáciám, ak úrad nemôže počas výkonu inšpekcie podľa odseku 3 alebo 4 najmä z technických dôvodov získať prístup k informáciám alebo vyhotoviť kópie podkladov. O tom urobí úrad záznam do zápisnice.

Podľa § 22 ods. 3 zákona pri plnení úloh podľa tohto zákona majú zamestnanci úradu na základe písomného poverenia predsedu úradu právo vstupovať do všetkých objektov, priestorov alebo dopravných prostriedkov podnikateľa, ktoré súvisia s činnosťou alebo konaním podnikateľa podľa § 3 ods. 2 s cieľom vykonať inšpekciu.

Podľa § 38 ods. 5 zákona podnikateľovi alebo právnickej osobe, ktorá nesplní povinnosť predložiť úradu v určenej lehote požadované podklady alebo informácie alebo predloží nepravdivé alebo neúplné podklady alebo informácie, alebo neumožní ich preverenie alebo vstup podľa § 40, úrad uloží pokutu do 1 % z obratu podľa § 10 ods. 3 za predchádzajúce uzavreté účtovné obdobie a podnikateľovi alebo právnickej osobe, ktorá za predchádzajúce uzavreté účtovné obdobie dosiahla obrat do 330 Eur alebo ktorá nemala žiadny obrat, alebo podnikateľovi alebo právnickej osobe, ktorej obrat nemožno vyčísliť, pokutu do 330 000 Eur.

Podľa § 40 zákona sú podnikatelia povinní predložiť úradu požadované podklady a informácie, podrobiť sa preskúmaniu týchto informácií alebo podkladov, spolupracovať s úradom pri ich preverení a umožniť zamestnancom úradu, zamestnancom iného národného súťažného orgánu a zamestnancom Komisie a ňou povereným osobám vstup do všetkých objektov, priestorov a dopravných prostriedkov podnikateľov.

Podľa § 250v ods. 1 OSP fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že bola ukrátená na svojich právach a právom chránených záujmoch nezákonným zásahom orgánu verejnej správy, ktorý nie je

rozhodnutím, a tento zásah bol zameraný priamo proti nej alebo v jeho dôsledku bol proti nej priamo vykonaný, môže sa pred súdom domáhať ochrany proti zásahu, ak taký zásah alebo jeho dôsledky trvajú alebo hrozí jeho opakovanie. Podľa ods. 2 orgán, proti ktorému návrh smeruje, je orgán, ktorý podľa tvrdenia uvedeného v návrhu vykonal zásah; v prípade zásahu ozbrojených síl, ozbrojeného zboru alebo iného verejného zboru je to orgán, ktorý tento zbor riadi, alebo ktorému je taký zbor podriadený. Podľa ods. 3 návrh nie je prípustný, ak navrhovateľ nevyčerpal prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis, alebo ak sa navrhovateľ domáha len určenia, že zásah bol alebo je nezákonný. Návrh musí byť podaný do 30 dní odo dňa, keď sa osoba dotknutá zásahom o ňom dozvedela, najneskôr však do jedného roka odo dňa, keď k nemu došlo. Podľa ods. 4 súd o takom návrhu rozhodne rozsudkom. Ak súd návrhu vyhovie, vo výroku rozsudku uvedie označenie orgánu, ktorému sa povinnosť ukladá, predmet a číslo správneho konania a lehotu, v ktorej má orgán verejnej správy túto povinnosť vykonať. Povinnosť spočíva v zákaze pokračovať v porušovaní práva navrhovateľa a v príkaze, ak je to možné, obnoviť stav pred zásahom. Ustanovenie § 250u platí rovnako. Súd návrh zamietne, ak nie je dôvodný alebo návrh nie je prípustný. Podľa ods. 5 navrhovateľ má právo na náhradu trov konania, ak súd návrhu vyhovel. Podľa ods. 6 súd konanie zastaví, ak odpadli dôvody na ďalšie konanie, a zároveň rozhodne o trovách konania. Podľa ods. 7 proti rozhodnutiu súdu nie je prípustný opravný prostriedok.

IV.

V prejednávanej veci po vykonanom dokazovaní súd zistil skutkový stav, ktorý právne posúdil nasledovne:

Predseda Protimonopolného úradu Slovenskej republiky vydal dňa 9. apríla 2013 Poverenie na vykonanie inšpekcie, ktorým jednotlivých zamestnancov úradu identifikovaných menom a priezviskom a číslom služobného preukazu, poveril vykonaním inšpekcie vo všetkých priestoroch, objektoch a dopravných prostriedkoch podnikateľa v Bratislave a Žiline, pričom poverenie obsahuje

- účel inšpekcie „získanie podkladov a informácií, ktoré sa týkajú možných dohôd alebo zosúladených postupov obmedzujúcich súťaž medzi viacerými v poverení označenými podnikateľmi, vrátane žalobcu, ktorých cieľom alebo následkom bolo na území SR stanoviť priamo alebo nepriamo ceny tovarov a služieb na trhu distribúcie IT technológií alebo služieb spojených s touto distribúciou, respektíve stanoviť iné obchodné podmienky predaja týchto tovarov prostredníctvom zavedenia manipulačného poplatku, respektívne administratívneho poplatku vo výške 1 euro bez dane z pridanej hodnoty“;

- dátum a čas vykonania inšpekcie „najskôr od 11. apríla 2013....najdlhšie však v trvaní štyroch pracovných dní.“;

- oprávnenia zamestnanca úradu pri výkone inšpekcie „vyžadovať predloženie podkladov a uvedenie informácií, ktoré sú nevyhnutné na činnosť úradu..... vyžadovať aj ústne alebo písomné vysvetlenia..... odňať podklady a dokumenty.....vrátane vymoženía si vstupu a prístupu k informáciám.....“;

- dôvody poverenia,

- poučenie obsahovo zodpovedajúce § 22 ods. 1 písm. a/ a § 22 ods. 2, 3, 4, § 38 ods. 5, § 40, zákona o ochrane hospodárskej súťaže, § 21 ods. 1 písm. d/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch, § 250v Občianskeho súdneho poriadku.

Poverenie je opatrené spisovou značkou a úradnou pečiatkou a podpisom predsedu úradu v súlade s § 47 ods. 5 Správneho poriadku.

Pre úplnosť súd poznamenáva, že poverenie na inšpekciu bolo vydané podľa § 22 ods. 3 zákona, t.j. v objektoch a priestoroch podnikateľa, nie však podľa ods. 4-7 uvedeného ustanovenia zákona.

Dňa 11. apríla 2013 poverení zamestnanci úradu vstúpili do objektov podnikateľa v Bratislave a v Žiline s cieľom vykonať inšpekciu. Z výpovede svedkyne X.. Z. vedúcej zamestnankyne podnikateľa v Žiline vyplýva, že po prvotnom oznámení, že sú pracovníkmi orgánu štátnej správy, sa následne preukázali služobnými preukazmi a obdržala zväzok dokladov - o.i. poverenia na vykonanie inšpekcie, s ktorými sa nemala možnosť podrobne sa oboznámiť, keďže na ňu boli hneď kladené otázky a požiadavky na zabezpečenie priebehu inšpekcie. Z výpovede svedkyne vyplynulo, že začatie inšpekcie vnímala ako prekvapivé, vyžadujúce rad úkonov, na ktoré nebola pripravená, ale ktoré boli od nej požadované. Z jej výpovede ako aj z výpovede svedkyne K.. Q., zamestnankyne úradu však vyplýva, že o účele inšpekcie a povinnostiach z tohto vyplývajúcich pre podnikateľa a jeho zamestnancov bola poučená.

Pri inšpekcii tohto druhu sa využíva moment prekvapenia, kedy podnikateľ nie je o inšpekcii vopred informovaný. Pre začatie inšpekcie boli podľa zistenia súdu splnené všetky zákonom stanovené požiadavky. Inšpekcia sa začala preukázaním poverenia, z ktorého vyplýval právny dôvod inšpekcie, t.j. na základe akého ustanovenia zákona sa voči podnikateľovi takto postupuje. Pokiaľ v poučení uvedenom v poverení vyplynula aj možnosť sankcionovania za porušenie alebo nesplnenie povinností podnikateľa v súvislosti s inšpekciou, súd sa nestotožňuje s názorom žalobcu, že samotné poučenie o výške sankcií mohlo byť vnímané ako nátlak na podnikateľa resp. zamestnancov.

Po vykonaní technicko-organizačných úkonov na zablokovanie prístupov k počítačovým kontám zamestnancov podnikateľa podala vedúca zamestnankyňa X.. Z. a ďalší zamestnanci podnikateľa požadované vysvetlenia K.. Q., ktorá ich zaznamenala a vyhotovila zápisnicu. Súčasne prebiehala prehliadka počítačov zamestnancov podnikateľa pracovníkmi úradu na základe kľúčových slov, pri ktorej zamestnanci mohli byť prítomní a mali možnosť upozorniť na to, ak by sa prehliadala súkromná komunikácia alebo komunikácia medzi advokátom a klientom.

Dokumenty vytlačené počas inšpekcie z e-mailových kont zamestnancov podnikateľa sú súčasťou spisovej dokumentácie a nemajú podľa zistenia súdu súkromný charakter. Charakter jednotlivých konkrétnych dokumentov z e-mailových kont zamestnancov nebol ani v samotnej žalobe konkrétne rozporovaný. Rovnako z dokazovania nevyplynulo, že by zamestnanci podnikateľa, až na svedka N., boli vyslovili námietky proti prezeraniu e-mailovej komunikácie a upozornili na komunikáciu súkromného charakteru.

Z výpovede zamestnanca N. ako svedka pred súdom vyplýva, že má vedomosť o tom, že boli prezerané aj iné dokumenty, než len dokumenty, ktoré boli predmetom záujmu, na čo príslušnú pracovníčku úradu upozornil. Proti prehliadaniu e-mailovej komunikácie bol z dôvodu, že táto bola v rozpore s kľúčovými slovami podľa ktorých pracovníčka počítač prehliadala. Uviedol, že nevie posúdiť, či dokumenty, ktoré boli vytlačené ako prílohy a zobrať boli predmetom inšpekcie alebo nie. Jeho počítač bol prehliadaný aj v čase, keď bol zodpovedať otázky pracovníčke úradu, nenapadlo ho požiadať o odloženie vypočutia. Na jeho počítači bol však možný prístup na servery celého holdingu.

Pokiaľ ide o výsledky inšpekcie a výsluchy pracovníkov podnikateľa zaznamenané v zápisniciach, súd konštatuje, že vo vzťahu k zápisnici zo Žiliny boli vedúcou pracovníčkou podnikateľa vznesené pripomienky a zápisnica sa po viac hodín menila a doplňovala, keďže X.. Z. mala problémy s jej podpisom. V priebehu úprav zápisnice konzultovala s právnikmi. Ani z obsahu zápisníc, osobitne zápisnice v Žiline a ani z výsluchu svedkov nemožno učiť záver o tom, že na zamestnancov podnikateľa, osobitne X.. Z. bol vyvíjaný nátlak na podpísanie zápisnice bez možnosti oboznámiť sa s jej obsahom.

Vo vzťahu k zápisnici z Bratislavy nebolo v súdnom konaní konkrétne spochybnené jej vyhotovenie. V zápisnici je zachytená námietka k obsahu zápisnice podaná X.. T..

Súdu predložené zápisnice obsahujú otázky pracovníkov úradu a odpovede zamestnancov podnikateľa. Žalobca v podanej žalobe namietal, že počas inšpekcií v Žiline a v Bratislave boli zodpovedným zástupcom (zamestnancom) žalobcu položené, okrem iného, nasledovné otázky: „(i) Uved'te, ako ste dospeli k výške manipulačného poplatku 1 euro?; (ii) Z akého dôvodu, resp. podnetu bolo rozhodnuté o zavedení poplatku (vykonaná analýza/pokyn od materskej spoločnosti/iné skutočnosti)?; (iii) Uved'te, prečo bol tento poplatok zavedený práve teraz, keď firma je na trhu už pomerne dlho?; (iv) Ak by ho nezaviedla konkurencia, nezaviedli by ste ho ani Vy?; (v) Uved'te proces rozhodovania a zavedenia poplatku, kto konkrétne o tom rozhodoval?; (vi) Uved'te, či sa poznáte s Vašimi konkurentmi?“.

Podľa názoru súdu uvedené otázky, na ktoré požadoval žalovaný odpovede ako súčasť plnenia si povinnosti zamestnancami podnikateľa podľa § 22 ods. 2 a 40 zákona, a ktoré súd špecifikoval vo výroku tohto rozsudku v časti I. body 3-14, 16-19 zápisnice spísanej v Bratislave, a v časti A č. 4-11

zápisnice spísanej v Žiline, presahujú alebo prinajmenšom vzbudzujú pochybnosti o tom, či smerujú len k zabezpečeniu cieľa inšpekcie. V danom prípade je totiž nesporné, že správne konanie v danej veci v čase inšpekcie nebolo začaté a preto výsluchy zamestnancov podnikateľa a požadované vysvetlenia (informácie) nemali presiahnuť rámec nevyhnutých otázok potrebných na vykonanie inšpekcie. Povinnosť podať vysvetlenia v priebehu inšpekcie má svoje limity. Podanie vysvetlení pred začatím správneho konania musí byť striktné limitované na zabezpečenie priebehu inšpekcie, t.j. otázky majú smerovať k tomu, aby žalovaný mohol získať potrebné podklady, dokumenty či informácie na uskutočnenie inšpekcie a splnenie jej účelu, ktorý spočíva predovšetkým v zabezpečení dôkazov.

Prostredníctvom inštitútu vysvetlení počas inšpekcie však nemožno pristúpiť k zisťovaniu podkladov pre rozhodnutie v správnom konaní objasňovaním konania podnikateľa v kontexte podozrenia z porušenia súťažných pravidiel, a to výsluchom účastníka (výsluchu konateľa) či zamestnancov. Súd preto zakázal žalovanému použiť pri prešetrovaní a analyzovaní zápisníc o priebehu inšpekcie tie časti zápisníc, ktoré majú charakter objasňovania obchodného konania tak, ako je to výroku tohto rozsudku uvedené. Súd nevidí potrebu zdôvodňovať toto rozhodnutie vo vzťahu k jednotlivým otázkam a odpovediam, pretože ani jednu z nich nie je možné považovať za informáciu smerujúcu len k zabezpečeniu vykonania inšpekcie pred začatím správneho konania.

Pokiaľ súd vyslovil zákaz použiť zápisnicu aj v časti týkajúcej sa zamestnanca N., rozhodol tak so zreteľom na skutočnosť, že uvedený zamestnanec bol nepochybne vypočutý v čase, keď prebiehala prehliadka jeho počítača, čo žalobca v žalobe výslovne namietal a uvedená skutočnosť sa v priebehu dokazovania preukázala. Preto súd považoval celé vypočutie uvedenej osoby za procesnú vadu, ktorá mala vplyv na zákonnosť inšpekcie v tomto úkone.

Pokiaľ uvedený svedok poukázal vo svojej výpovedi pred súdom na to, že jeho počítač bol prehliadaný nad rámec kľúčových slov, aj v časti týkajúcej sa súkromnej korešpondencie, resp. bola možnosť prístupu na servery celého holdingu na čo upozornil, súd dospel k záveru, že pokiaľ dokumentácia, ktorá bola z korešpondencie svedka v rámci inšpekcie odňatá, nemá súkromný charakter a svedok neuviedol nič, čo by nasvedčovalo tomu, že mu boli odňaté písomnosti súkromného charakteru, niet dôvodu považovať prehliadanie služobného počítača (patriaceho podnikateľovi a určeného na výkon práce zamestnanca) za rozporné s účelom inšpekcie a s pravidlami jej vykonania. V rámci inšpekcie sa zrejme nedá vyhnúť nahliadnutiu aj do korešpondencie súkromného charakteru prípadne do iných informačných sietí, ale za podmienky, že nedôjde k spracovaniu, odňatiu alebo k inej dispozícii s takouto informáciou nemožno bez ďalšieho považovať prehliadanie počítačov za nezákonný zásah do práv vlastníka alebo užívateľa, resp. podnikateľa. V danom prípade také dôkazy a ani tvrdenia neboli v súdnom konaní produkované.

Dôvodom žaloby bolo tiež tvrdenie žalobcu, že počas inšpekcie v Žiline nemala vedúca zamestnankyňa X.. Z. možnosť kontaktovať konateľa (so sídlom v Českej republike) a právnikov. Zo zápisnice z priebehu inšpekcie v Žiline, časť IV. str. 6-7 vyplýva, že zamestnanci úradu vykonávajúci inšpekciu v Bratislave, kde sa nachádzal aj obchodný riaditeľ K. T. prostredníctvom neho požiadali o obmedzenie prihlásenia e-mailov aj vo vzťahu k zamestnancom podnikateľa v Žiline a tento úkon sa zabezpečoval aj prostredníctvom zamestnanca materského podniku v Českej republike. Z uvedeného vyplýva, že prinajmenšom obchodný riaditeľ, ktorý zastupoval podnikateľa v priebehu celej inšpekcie vedel aj o inšpekcii v Žiline, čo vyplýva z čl. III. zápisnice spísanej v Bratislave. Zo zápisnice v Bratislave nevyplýva, že by sa obchodný riaditeľ dožadoval kontaktu s konateľom po oboznámení s predmetom inšpekcie. Rovnako zo zápisníc nevyplýva, že by sa obchodný riaditeľ dožadoval prítomnosti právnikov počas inšpekcie. Zo zápisnice v Žiline však vyplýva a potvrdila to vo svojej výpovedi pred súdom aj X.. Z., že v čase, keď došlo k dopĺňovaniu a úpravám zápisnice mala možnosť túto konzultovať telefonicky s právnikom.

Zo žiadneho z ustanovení zákona o ochrane hospodárskej súťaže nevyplýva povinnosť správneho orgánu poučovať subjekt, u ktorého sa vykonáva inšpekcia podľa § 22 ods. 3 zákona o tom, že si má právo prizvať si k inšpekcii právnika, právneho zástupcu a že by nedostatok tohto poučenia bol pod

následkom nezákonnosti inšpekcie. Súd poukazuje na čl. 47 Ústavy SR, podľa ktorého má každý právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom. V danom prípade bolo len na osobách konajúcich za podnikateľa, či uplatnia právo na právnu pomoc. Osoba konajúca za podnikateľa v čase inšpekcie v Žiline nepožiadala o možnosť prizvania právneho zástupcu k inšpekcii, pričom súd nepovažuje v tomto kontexte za rozhodujúcu skutočnosť, či X.. Z. mala možnosť sa spojiť s konateľom alebo nie, pretože sama konala za podnikateľa v rámci inšpekcie v Žiline. V konaní nebolo preukázané, že by jej žalovaný (osoby poverené inšpekciou) zabránili zabezpečiť prítomnosť právnikovi alebo odopreli právo zabezpečiť prítomnosť právneho zástupcu.

Súd zamietol žalobu v časti I. týkajúcej sa požiadavky žalobcu, aby prikázal vylúčiť žalobcu z ďalšieho prešetrovania a správneho konania vedeného žalovaným pod č. 0010/OKT/2013. Súd nemá právomoc prikázať žalovanému, aby nevykonával svoju zákonom danú právomoc v oblasti verejnej správy. Súd však môže preskúmať zákonnosť rozhodnutia a postup žalovaného v správnom konaní v súvislosti s vydaným rozhodnutím. Také štádium konania však v súčasnosti nenastalo. Naviac, v tejto časti bola žaloba podaná po uplynutí lehoty na podanie žaloby stanovenej v § 250v ods. 3 vety druhej O.s.p. (t.j. po uplynutí 30 dní odo dňa spísania zápisnice o vykonanej inšpekcii). Žalobca v uvedenom smere doplnil pôvodný petit žaloby až podaním z 10. júla 2013, keď súčasne zobral späť pôvodný určujúci petit žaloby pod I., ktorý podľa § 250v ods. 3 vety prvej ani nie je prípustný.

Súd zamietol žalobu aj v časti II., pokiaľ žalobca žiadal, aby súd súčasne p r i k á z a l žalovanému obnoviť stav pred zásahom tak, že žalovaný je povinný skartovať zápisnicu žalovaného, vrátane jej všetkých príloh, zo dňa 11. apríla 2013, č. IZ-56/2013 spísanú z priebehu inšpekcie vykonanej v priestoroch žalobcu v Bratislave a zápisnicu žalovaného, vrátane jej všetkých príloh, zo dňa 11. apríla 2013, č. IZ-55/2013 spísanú z priebehu inšpekcie vykonanej v priestoroch žalobcu v Žiline. Aj v tejto časti bola žaloba podaná po uplynutí lehoty na podanie žaloby stanovenej v § 250v ods. 3 vety druhej O.s.p. (t.j. po uplynutí 30 dní odo dňa spísania zápisnice o vykonanej inšpekcii). Žalobca v uvedenom smere doplnil pôvodný petit žaloby až podaním z 10. júla 2013.

Súd nepovažoval za dôvodnú námietku žalovaného o oneskorení podaní žaloby 14. mája 2013, hoci mala byť podaná najneskôr 13. mája 2013. Žaloba bola podaná na poštovú prepravu dňa 13. mája 2013, v pondelok, čo vyplýva z podacej pečiatky na obálke poštovej zásielky adresovanej Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky a bola od samého začiatku konania pripojená k podanej žalobe v spisovom materiáli súdu.

Podľa § 250k ods. 1 O.s.p. vzhľadom na čiastočný úspech v konaní súd priznal žalobcovi 50%-nú náhradu trov konania. Žalobca vyčíslil trovy konania celkom za 14 úkonov právnej pomoci. Súd nepriznal náhradu trov konania za všetky žalobcom požadované úkony právnej pomoci z dôvodu, že žalobca nepreukázal príčinnú súvislosť uvedených úkonov s účelom súdneho konania. Náhradu trov priznal za

- prípravu a prevzatie zastúpenia vrátane prvej porady s klientom,
- písomné podanie na súd - žaloba,
- účasť na prvom pojednávaní,
- písomné podanie na súd vo veci samej - 10. júla 2013 v nadväznosti na prvé pojednávanie,
- účasť na druhom pojednávaní s výsluchom svedkov,
- porada s klientom pred záverečným podaním na súd,
- záverečné podanie na súd,
- účasť na vyhlásení rozsudku - polovičný úkon,

celkom 7 a pol úkonu, á 130,16 Eur, spolu 976,20 Eur plus paušál 7,18 x 8 = 54,48 Eur, spolu 1030,68 Eur. Náhrada vo výške 50% činí 515,34 Eur + 20% DPH t.j. 103,06 Eur, celkom 618,40 Eur, ktorú sumu je žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi ako náhradu trov konania na účet právneho zástupcu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.